

© Copyright: Sandra Merimo, 1999 (music and lyrics)

1. Who Am I?

I'm lost, I'm tired. This is like a labyrinth.
Everyone is telling me to get my act together, that I
shouldn't be so miserable and quit asking questions like:
Who am I? Who am I?
I have always wanted to fit in or to become someone that
everyone will like because I'm good at something or
giving something. That will never happen 'cause I'll
never play a part in this society; I haven't had
a job for over four years and I think I'll never get one.
If I suddenly would find a job, well, that would be a miracle!
But at the same time I would say that there is
something wrong when I will need a title to be treated like
a normal human being, a respected human being.

I'm lost, I'm tired. This is like a labyrinth.
Sometimes I am wondering how come we live so separate,
divided into groups because of sexes, races, classes, ages,
riches and religion, when really, we are very much alike,
we need to love and to be loved. It would be possible
to see this in each other and to stop feeling like we must
defend ourselves against each other.

I'm lost, I'm tired. This is like a labyrinth and
every time I think I'm getting closer to the secret of
who I am, there is always something happening,
distracting me from finding out the truth about myself.
Maybe I should just give up, admit that I'm defeated?
I can go someplace and hide and never ever tell my story.
Why would I have something to pass on to others?
That would certainly be wrong of me to think that my
experience could possibly be helping anyone who's in the
same situation I am in right now. People would be saying:
Look at her, who does she really think she is? Well, that's
what I would like to know, so maybe someone then could
tell me who I am? Who am I?
Listen World, I'm asking you, I really want to know
the answer: Who am I? Who am I? Who am I? Who am I?
I'm lost, I'm tired. This is like a labyrinth. Who am I?

1. Vem är jag?

Jag är trött och vilse i denna labyrinth.
Alla säger till mig att jag borde rycka upp mig, sluta
grubbla över livets alla frågor som till exempel:
Vem är jag? Vem är jag?
Jag har alltid velat passa in eller vara nå'n man
gillar för att jag är bra på något eller
ger av mig själv. Men det kommer aldrig hända.
Jag får ingen plats i detta samhälle; inget jobb på
över fyra år nu och inget verkar hända.
Att plötsligt få ett jobb, det skulle vara ett mirakel!
Men jag tycker det är fel att jag
måste ha en titel för att andra ska behandla mig
som människa och respektera mig.

Jag är trött och vilse i denna labyrinth.
Jag undrar varför vi lever skilda, delade i
grupper baserade på kön, åldrar, klasser, raser,
rikedom och gudstro? Vi är väldigt lika, vi behöver
alla älska och bli älskade. Det är väl
möjligt att vi skulle kunna sluta med att
försvara oss mot varandra?

Jag är trött och vilse i denna labyrinth.
Varje gång jag tror att jag är nära att få veta
vem jag är, så händer alltid nå't som
distraherar mig från att känna sanningen.
Jag kanske borde ge upp, se att jag har förlorat?
Jag kan gömma mig och aldrig öppna käften.
Varför skulle jag ha nå't att förmedla?
Jag skulle nog ha fel om jag trodde mina
erfarenheter kunde hjälpa nå'n som är i samma
situation som jag är i nu. Männ'skor skulle säga:
Se på den du, vem tror hon att hon är? Det är ju
det som jag vill veta, så kanske nå'n kan
säga vem jag är? Vem är jag?
Finns det nå'n i världen som kan svara på frågan
vem jag är? Vem är jag? Vem är jag? Vem är jag?
Jag är trött och vilse i denna labyrinth. Vem är jag?